

LIJDEN EN OVERGAVE

Zichzelf vergeten

Het geheim om deugdzaam te leren blijven, ligt grotendeels in het zich vergeten en zich overgeven; zichzelf en het eigen leed vergeten en zich aan God overgeven.

Wie zich naar zijn eigen leed toekeert en zijn aandacht er op concentreert, maakt het zich onmogelijk, het moedig en sereen te dagen. 'Elke dag heeft genoeg aan zijn eigen leed' (Mat. 6, 34), heeft Jezus gezegd; laten we ons dus inspannen om in vrede, dag na dag, ogenblik na ogenblik, die lasten en storende bitterheden te dragen die God op ons pad zet, zonder te denken aan hetgeen wij gisteren hebben geleden, zonder ons te bekommeren om hetgeen wij morgen zullen lijden. Zelfs wanneer het lijden hevig is, laat ons het niet overschatten, er niet te veel belang aan hechten, ons niet aan die ietwat ongezonde neiging overgeven, ons leed te koesteren, er bij te blijven stilstaan, het in al zijn aspecten te wegen en te ontleden. Op die wijze zouden wij snel onze geest van opoffering, onze bekwaamheid tot aanvaarden en optreden verlammen, en ons dikwijls voor onszelf als voor anderen nutteloos maken. Wie voor zijn eigen leed te gevoelig is en er zich te zeer om bekommert, wordt vaak ongevoelig en onverschillig tegenover andermans leed.

Om tegen deze neigingen van het egoïsme in te gaan, - en ze werden uitstekend als 'de mom van het christelijk lijden' bepaald (P. Faber)-, moet men zichzelf vergeten, uit zichzelf treden en uit de kring van eigen lijden om zich integendeel met andermans lijden bezig te houden en te zoeken dit te lenigen. Dit is een zeer krachtig middel om in ogenblikken van ontmoediging de kracht te vinden het eigen kruis te dragen. Men denkt er steeds aan - en het is waar -: we zijn nooit alléén om te lijden; zelfs al is ons lijden groot, er zijn andere mensen die nog groter lijden kennen; ons leed is maar een druppeltje ten overstaan van de oceaan van leed waarin de mensheid gedompeld is, en ja, betekent zoveel als niets vergeleken bij het lijden van Jezus.

Wie zich te veel om zijn eigen leed bekommert, zal tenslotte zijn lijden tot een bitterheid maken, om er aan ten onder te gaan en elk edelmoedig streven in zich te doden. Maar wie zichzelf weet te vergeten, die houdt zich in evenwicht, altijd in staat meer aan de anderen dan aan zichzelf te denken, altijd met het hart open voor een edelmoedige liefde tot God en tot de naaste. De eenvoudige, zelfvergeten ziel weet te lijden met meer moed en er dan ook groter voordeel voor zijn heiliging uit te halen.

Een vriend in de nood

Spijt alle inspanningen om zich over het eigen leed heen te zetten en om de eigen smarten te vergeten, kunnen er ogenblikken van zo diepe angst, van zo dichte duisternis komen, dat de arme ziel niet weet hoe zij eruit kan geraken, vooral wanneer de horizon, in de plaats van op te klaren, steeds duisterder en dreigender wordt.

In dergelijke gevallen blijft er niets anders over dan een sprong in het duistere te doen en zich helemaal in Gods handen over te geven. Wij zijn zo arm en zo zwak dat wij altijd een steunpunt nodig hebben; indien de ziel zichzelf vergeet en ophoudt zich om zichzelf te bekommeren, toch heeft zij behoefte aan iemand die haar steunt en aan haar denkt. Die Iemand is God die ons nooit vergeet, die tenvolle ons lijden kent, die onze behoeften weet,

die onze zwakheid ziet en steeds gereed is om te helpen wie hun toevlucht tot Hem nemen. Zeker, wij kunnen wat hulp en aanmoediging bij de schepselen gaan zoeken, maar voeden we op dit punt geen illusies: zij zullen ons niet altijd begrijpen, niet altijd te onzer beschikking kunnen staan. Wanneer wij echter tot God onze toevlucht nemen, zullen wij nooit ontgoocheld worden; ook indien Hij onze omstandigheden niet verandert, onze smarten niet wegneemt, inwendig toch - wellicht op verborgen en stille manier - zal Hij ons hart sterken en ons de kracht geven, de weg voort te zetten.

'Laat God voor u zorgen, Hij zal u steunen' (Ps. 54,23). Dit is de houding van overgave die wij op het ogenblik van het lijden moeten aannemen en die wij moeten versterken wanneer het lijden zwaarder wordt. Bij een groter leed past een grotere overgave aan God: dan zullen wij niet verloren gaan.

Zoveel zielen overdrijven hun leed, dramatiseren het omdat zij in Gods vaderlijke hand niet weten te zien, omdat zij niet genoeg in zijn goddelijke Voorzienigheid geloven en zich bijgevolg niet in vol vertrouwen aan Hem kunnen overgeven. Indien ons leven in al zijn omstandigheden, ook de pijnlijkste, niet in Gods handen lag, dan zouden wij terecht moeten vrezen; maar vermits alles altijd in zijn handen ligt, hebben wij niet te vrezen, moeten wij ons niet laten ontredderen. De ziel die zeker is van God en zich aan Hem overgeeft, weet rustig te blijven, ook in het grootste lijden, weet in eenvoud de meest tragische dingen op te nemen, weet sereen en moedig te lijden omdat zij altijd door God ondersteund wordt.

In Gods handen leven

'Maak, Heer, dat mijn ziel steeds naar U toesnelt en steeds naar U alléén opkijkt. In troost of treurend naar U toesnelt zonder bij iets te blijven staan. Zo gehaast naar U toesnelt dat zij niet de tijd heeft naar de aardse dingen te kijken noch ze te zien, omdat zij zo vlug loopt. Vaarwel dan, uit liefde voor U, de vreugde, de rust, het betrouwen op het oordeel van de mensen, het berusten in hun goedkeuring, de angst om lichamelijk leed, om morele droefheid, om welslagen of tegenslag. Kortom, vaarwel alles wat niet God is.'

'Mijn leed, ik erken het, is door U, mijn Heer, toegelaten en gewild om mij te leren ondanks alles vertrouwen te hebben.'

'Wees, Heer, mijn enige steun in de kommer, in de zwakheden, in de angst; wees mijn vertrouweling, of beter nog, mijn vertrouwen. Goddelijke gast van mijn ziel op de troon van mijn hart, blijf er als meester;

U komt het bezit, de liefde, het bestuur van heel mijn wezen toe!'

Waarom nog angstig zijn, waarom nog vrezen? Alles is van U, God, en Gij zelf draagt er zorg voor en voorziet in mijn behoeften. Gij zijt oneindige liefde en het werk van uw handen bemint Gij meer dan het zichzelf kan beminnen. Wie zal durven twijfelen aan uw macht, aan de voorzienige en liefhebbende bezorgdheid die Gij al uw schepselen toedraagt, aan de eeuwigheid en de doeltreffendheid van uw liefde?'

'Ik geloof dat Gij alles om mijn goed en om mijn heil doet en toelaat, en ik geef mij met vertrouwen, met liefde, zonder angst, zonder vrees, zonder berekening aan uw leiding over' (Z. M. Teresia de Soubirous).

Bron: Van Hart tot Hart, 1962
Gabriel van de H.Maria Magdalena o.c.d.

Uitg. Karmelgemeenschap.Bierbeek 2018